

Na úsvitu víry (Lk 23,55–24,12), Velikonoční neděle 2019

I. *Naše náboženství...*

Milé sestry, milí bratři,

Christos voskres! Kristus z mrtvých vstal! Jistě vstal! Tato radostná zvěst dnes zní ve všech jazycích ve všech křesťanských kostelech po celém světě. Neboť to je základem celé křesťanské víry, celého křesťanského učení, pravou katedrálou celé církve. Jestliže by toto nebyla pravda, pak nemá naše náboženství žádnou cenu. Evangelium, dobrá zpráva, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, je zjevným východiskem celé naší víry - a celého života.

Jestliže je to ovšem tak důležité, pak to jistě má solidní biblický základ. Jistě je to vzkříšení v psaných verzích evangelia dobře doloženo a zdokumentováno, že?

No, ano, jistě je... Ale je asi taky pravdou, že můžeme být při slyšení velikonočního evangelia trochu v rozpacích. Na jednu stranu jsme slyšeli, že Kristus byl vzkříšen, ale slyšíme také o bezradnosti, údivu, ba dokonce nevíře těch, kteří tuto úžasnou novinu slyšeli jako první.

Jak tomu tedy máme uvěřit my, zde, téměř po dvou tisících let od chvíle, kdy se to mělo stát?

II. Ženy, andělé, apoštolové...

Z Lukášova vyprávění slyšíme nejprve o ženách, které za úsvitu nedělního jitra vyrazily ke hrobu, aby Ježíšovo tělo pomazaly vonnými mastmi. Není to tak, že by očekávaly něco zázračného. Chtěly jen naposledy vzdát úctu mrtvému.

Přišly ke hrobu, ale zjistily, že kámen od něj je odvalený. Vešly do hrobky, ale tělo Pána Ježíše v ní nenašly...

Jsou to všechno zvláštní věci – hrob, který měl být zapečetěn, je otevřený; tělo, které v něm mělo ležet, v něm není... Ale na druhou stranu – není to nic na první poslech zázračného. Maximálně to otvírá prostor pro další mnohé spekulace.

Ženy stojí v prázdném hrobě a jsou bezradné...

Z jejich bezradnosti je vytrhují až dva muži v zářícím rouchu, kteří náhle stojí před nimi. Ano, jsou to andělé... Evangelista Lukáš má anděly rád. Zmiňuje se o nich na důležitých místech svého vyprávění. Anděl zvěstuje Marii, že se jí narodí dítě, které zachrání celý svět. Od anděla je betlémským pastýřům zvěstováno, že toto dítě se již narodilo... Anděl dodává sílu Ježíši, když se osamocen modlí

v Getsemanské zahradě v předvečer ukřižování. Nevíme sice, jak Lukáš ví, že tam anděl byl, ale on to ví – jistěže tam byl. Vždycky, když se člověk ocitá na pokraji svých sil, neví kudy kam, čeká ho těžká zkouška – je tam s ním vždy alespoň jeden Boží *posel*, který mu dodává sílu... A nyní, v opuštěném hrobě, stojí před ženami andělé hned dva. Lukáš sice o nich píše jako o mužích, ale jejich zářící roucha je prozrazují – jistě to jsou nebeští poslové.

A právě oni vyřizují ženám Boží zvěst.

„Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ Ještě před malou chvílí by ta otázka působila nepatřičně. Bylo to totiž naopak. Ženy ještě za noci vyšly hledat mrtvého a šly za ním tak trochu jako za živým, se svatým olejem a pomazáním... Ale teď je vše jinak. Andělská otázka otáčí běh celého kosmu. Ten, který byl ukřižován, zemřel a byl pohřben, v hrobě není, byl vzkříšen.

A ženy vytrženy z bezradnosti jsou první, kdo bude tuto radostnou novinu šířit dál. Teprve nyní je Lukáš jmenuje. Jsou to staré známé z vyprávění jeho evangelia, ty, které byly nablízku Ježíši a jeho učedníkům už předtím, podporovaly je, poslouchaly kázání, staraly se o ně. Byly to Máří Magdaléna, kdysi posedlá lecčím, ale Ježíšovým působením uzdravená, Jana, žena Herodova správce, která si mohla dovolit platit veliký salár a různé Marie, Myriam a Zuzany a mnohé další – s překvapením zjišťujeme, že se jich tam onoho nedělního jitra vypravilo zřejmě docela dost.

A právě tyto ženy se stávají první apoštolkami, tedy těmi, kdo nesou radostnou zvěst evangelia, protože slovo „apoštol“ také znamená posel. Tyto ženy se stávají apoštolkami apoštolů, neboť Ježíšovým učedníkům i všem ostatním oznamují, co zažily, co slyšely, co viděly...

Ale apoštolové, ti „oficiální“, jim nevěří. Považují jejich slova za *blouznění*, podle toho, co jsme slyšeli. Nebo za *bláznovství*, podle překladu Bible kralické, nebo za *tlachání*, jak překládá nejnovější Bible 21, nebo za nesmysl, jak mají některé jiné biblické překlady.

Může nás to překvapit. Jak to, že jim nevěří? Těmto svým známým, ženám, které dobře znali; ženám, co se již dobře osvědčily v Ježíšových službách, chodily s nimi a byly – na rozdíl od nich - i u kříže a u Ježíšova pohřbu.

Na druhou stranu – rozumně viděno – apoštolové neměli vlastně sebemenší důvod, proč jim věřit. Ženy žádný důkaz nepřinášely, měly jenom to „tlachání“. Učedníci si nejspíš pomysleli, že se holky z toho svého smutku poněkud pomátly a že tu jen jejich přání stálo u zrodu krásné, ale marné iluze...

A přece se mezi apoštoly našel jeden, Petr, první z nich, první, jenž rozpoznal v Ježíši Mesiáše, ale také ten, který ho třikrát zapřel. Právě ten běží jako jediný z nich ke hrobu, spěchá, jako spěchaly ráno

ženy... Nahlíží do hrobky a vidí tam *jen ležet plátna*, nebo spíš obvazy, do nichž se mrtvoly při pohřbu balily...

Je to – pravda – zvláštní. Kdyby chtěl někdo Ježíšovo tělo sebrat, proč by jej nejprve rozmotával z obvazů? Nejspíš by ho přece vzal celé, jak bylo při pohřbu zabaleno. Ale ani obvazy nejsou žádným pádným důkazem pro cokoliv ...

Petr se vrací zpátky v údivu nad tím, co stalo... A to je vše... Celé evangelium velikonoční neděle.

III. Naše víra

Možná jsme nyní poněkud udiveni i my. To že je celé evangelium? Ano, slyšeli jsme sice zvěst o vzkříšení, ale taky o tom, že tomu vlastně nikdo neuvěřil. Snad až na ty ženy, jenže to zase nikdo neuvěřil jim... Jak tomu tedy máme uvěřit, téměř po dvou tisících let, my?

Víra, to je prazvláštní věc. Myslím tím křesťanskou víru, víru v evangelium. S takovou vírou se člověk nerodí. Ani ji nezíská křtem. Ani mu ji nikdo nevtluče do hlavy při hodinách náboženství, tím spíš ne při konfirmaci. Můžeme vyrůst ve zbožné rodině, být obklopeni prostředím živého sboru, ale to ještě neznamená, že sami uvěříme. A i když sami uvěříme, ještě nám nikdo nezaručí, že svou víru zase neztratíme...

Ta dnešní zpráva o vzkříšení Pána Ježíše je však zároveň i zprávou o zrodu naší víry. Rodí se ještě v temné mlze úsvitu jitra velikonoční neděle. Rodí se, pravda, na předivném místě – za něj by se nestyděl žádný scénárista moderních hororů – rodí se totiž v opuštěném hrobě. V hrobce, v níž bezradně přešlapuje houf věrných žen; v hrobě, do něhož se první Ježíšův učedník Petr odváží sotva nahlédnout... Ale rodí se, vstává v tom velikonočním jitru... i naše víra...

A u jejího zrodu docela překvapivě stojí údiv. Právě při něm víra vzniká. Apoštol Petr se vrací od hrobu domů udiven. A tento jeho údiv se stane tím, co zrodí víru, již vyznávají miliony a miliardy věřících křesťanů až do dnešních dnů.

A právě to bychom měli udělat dnes i my. Vrátit se domů udiveni. Udiveni nad tím, co jsme slyšeli; že jsme zaslechli tu překvapivou zvěst. A nechat si ten údiv. Nehodit ho za hlavu hned při svátečním obědě a po pomlázce na něj zapomenout úplně, neboť z těch Velikonoc beztak jen příšerně bolí hlava... Nechat si ho. Nechat si ten údiv jitra velikonoční neděle. Neboť právě údiv vede k přemýšlení a přemýšlení vede k otázkám, které víru uchovají při životě. *Co to znamená, že Ježíš žije? Co znamená, že byl vzkříšen? Co to znamená pro mě? Co znamená pro mě evangelium? A co evangelická církev a můj sbor? Je to všechno pro mě radostná zvěst?*

Jisté je, že jednou slyšet zvěst evangelia – to zřejmě ještě nestačí. I když nám ji zvěstují hodnověrní svědkové nebo spíš – většinou – svědkyně. Ale každým tím slovem naše víra znovu ožívá a roste.

Ale dospělou se stává až při setkání se samotným Kristem. Ve společenství jeho lidu, v živém společenství jeho učednic a učedníků, svědkyň a svědků. Při zvěstování evangelia a u jeho stolu, k němuž nás vzkříšený Pán zve i právě dnes.

Modlitba: Pane Ježíše Kriste, děkujeme Ti za všechny svědkyně a svědky, od nichž jsme slyšeli tu dobrou zprávu, že jsi nezůstal v temnotě hrobu, ale žiješ. Dej, ať v nás tato velikonoční víra vždy znova ožívá a roste. Dej, ať naplňuje radostí i naše - v chladném šeru nedělního jitra - ještě zkřehlá srdce. A nakonec ať promění celý tento svět v místo, kde smrt už nemá práva. Amen